

R. G. ADAMS

Questo libro composto di librette
trentanove ha un gran valore.
Il suo più gran pregio consiste nella
lettera di Cristoforo Colombo in lingua
Spagnola.

Thomas Randolph Adams

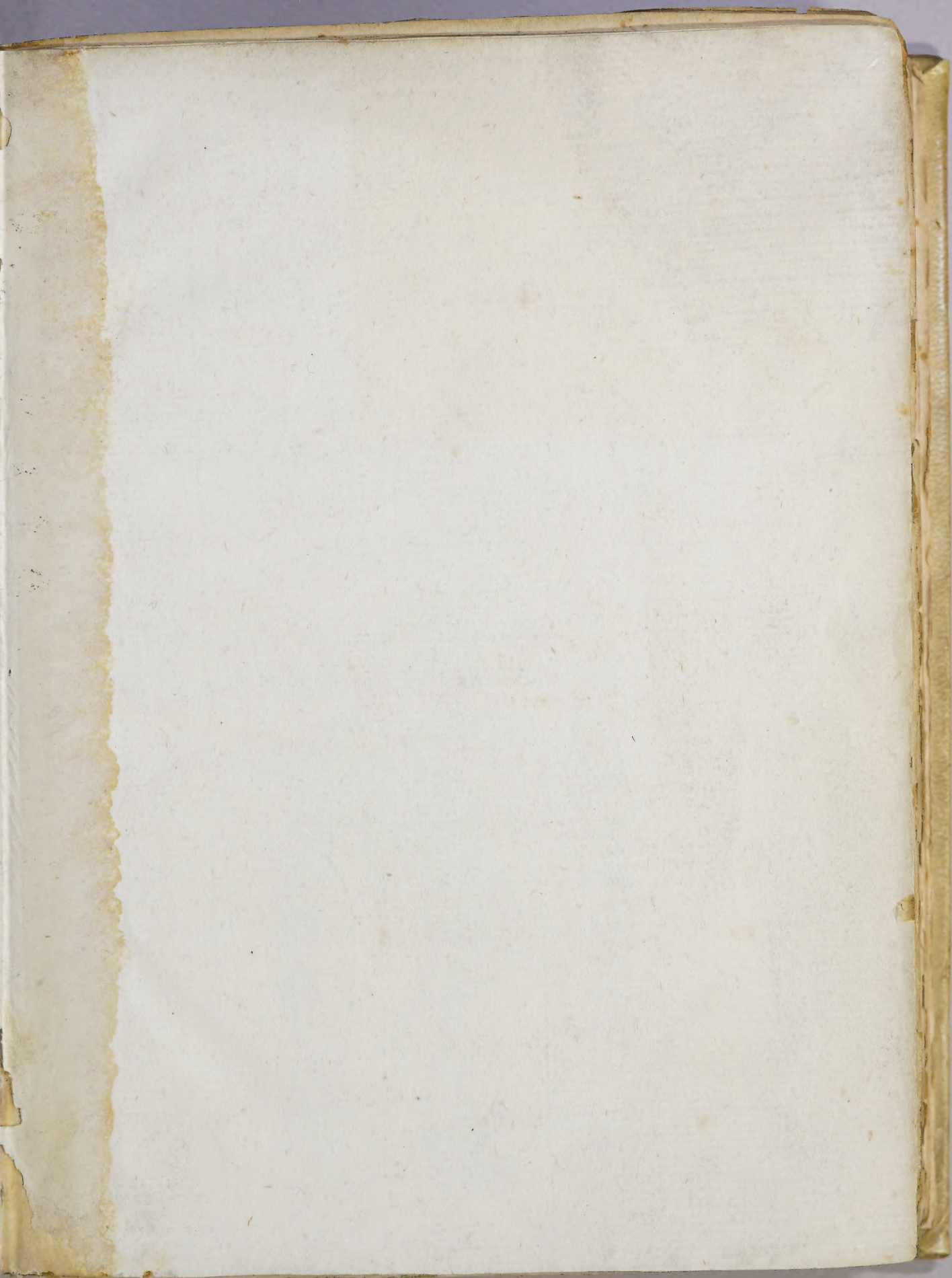
The John Carter Brown Library

GIFT OF

Thomas R. Adams

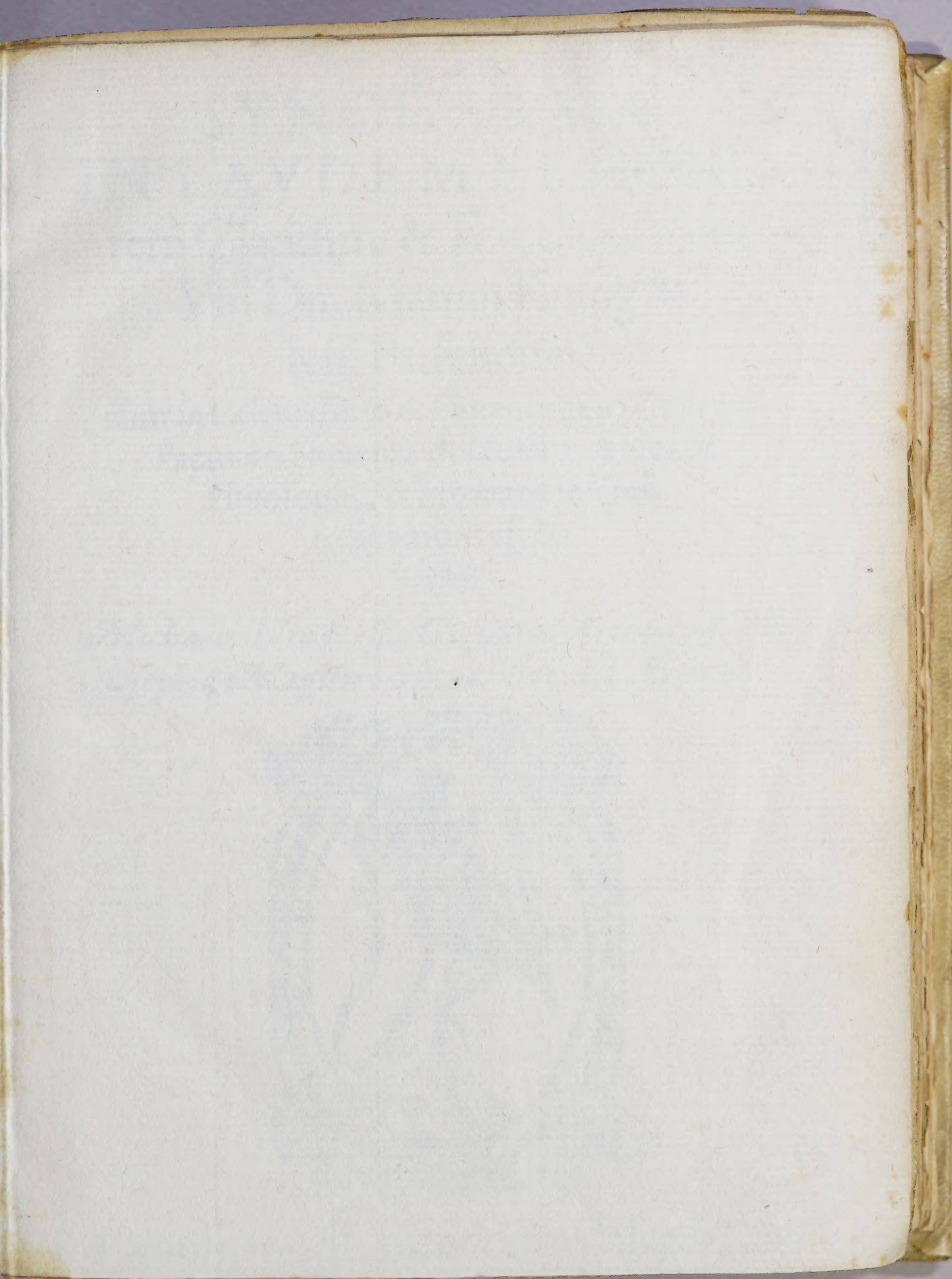

The John Carter Brown Library

GIFT OF

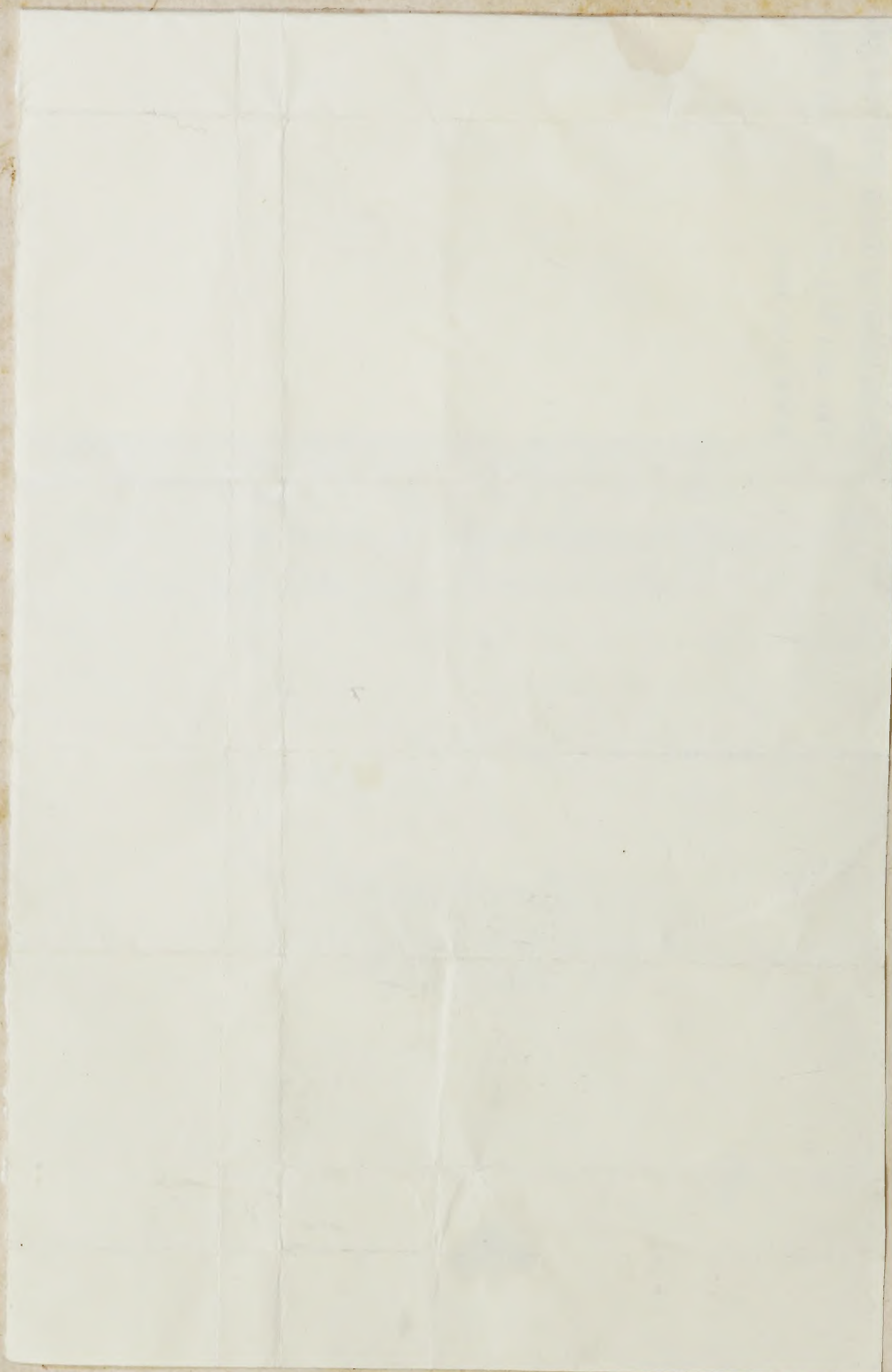
Stephen B. Adams

98-106-6

EPIGRAMMATA,
ET ALIA VARIORVM AV.

ctorum in mortem IOANNIS Fonti,
boni Iurisconsulti Vtinæi
Composita.

VIRTUTE DVCE

COMITE FORTVNA.

VENETIIS Ioan. Gryphius excudebat,
M D LVI.

Jo

APJCB

IOAN. GRYPHIUS CANDIDO
LECTORI S.

VM superioribus diebus ad me
perlatum esset de obitu Ioannis Fon
tiboni, Iurisconsulti optimi, doctissi
miq; plurimum sanè, ut debui, com
motus sum. neque mehercule tan
tam iacturam æquo animo unquam
ferre potuissem. Erat enim uir summæ doctrinæ, &
probitatis, & (quod pace uniuscuiusque dictum sit) tan
to magis super omnes laudibus efferendus, quanto mi
nus omnibus laudis cupidus uisus est. Cum autem nu
per allatus sit libellus carminum à uariis auctoribus in
eius mortem compositorum, in mentem uenit me per
belle ægritudini, quæ hoc tam graui uulnere accepto
animum meum conficiebat, mederi; & præterea unà
delectationem, & utilitatem studiosis afferre posse, si
eum imprimendum curarem. id quod sine mora effe
ctum est. Accipite igitur candidi lectores libellum ele
gantem, & subtili uestro iudicio (ni fallor) non indi
gnum, in dies meliora accepturi. Valete. Venetiis.

ferre potuissent. Exprobrant ut scilicet doctrinae, &
 probitate, & quod pace inuicemque dictum sit tan-
 to magis scilicet omnes laudibus effundendus quanto mi-
 nus omnibus laudibus cupidus uisus est. Cum autem nu-
 per illas et illas criminum etiam auctoribus in
 eius morem coram omnium in mentem uenit me per
 bello agnoscere. Quod hoc tam graui uulnere accepto
 animam meam conuoluerat, necesse est praeterea una
 delationem et uisitationem studiosis asserere posse, si
 cum impudenter coram, id quod sine more esse
 sum est. A coram autem studiis liberos liberos et
 gentem, & libelli uelut iudicio (mi fallor) non inde
 gressus est meliora accipere. Valeat. Venetia.

IOANNIS PETRI ABSTEMII.³

EXtinctum iuris fontem quid fletis amici?
Cur ciues tantum uos noua damna mouent?
Hic bonus, hic uerè ille bonus fons aruit, a stris
Sed fluit exundans nectare, & ambrosia.
Reddita uirtuti sua præmia, numine Diuum
Nunc fruitur. Procul hinc dolor, & gemitus.

EIVSDEM.

Non herbas cultos, fœcunda'ue poma per hortos
Hic fons irrigua purus alebat aqua,
Sed legum præscripta, fidem, ius, fasq; rigabat,
Iustitiæ hinc flores enituerè noui.
Hinc bonus est uero dictus cognomine, cœlo
Nunc clarus uiuis, ipse rigatur aquis.

MARIANI.

Fontem olim uoluere Dei demittere, nostris
Irriguumq; animis, irriguumq; bonis.
Nunc, unde exierat, fontem uoluere reuerti,
Irriguum æterno nectari, & ambrosiæ.

NICOLAI MACHEROPIL

Manabat de fonte bono uena aurea Iuris
Publica, prorumpens per fora, perq; domos.
Hanc soror auertit Parcarum pessima, postquam
Immisit nitidis dira uenena uadis,
Scilicet extimuit, ne forte Vtinea Iuuentus
Viuere æternos fonte iuuante dies.
Si nil uirtuti, si fati omnia debent,
O uirtus, uirtus inuidiosa uale.

INCERTI AUCTORIS.

Fama uiri tanti penetravit & infera regna,
Quantus in eloquio, consilioq; foret.
Hinc fuit arte diem raptus, suam ut explicet artem
Minoi, atque ipsis manibus in latebris.
Vnde forum mœret, dolet urbs, & turba clientum,
Sublatoq; bono Fonte, Iuuenta sitit.

FABIANI BELLII.

Turba boni toties grato sub murmure fontis
Et somnos capere, & sueta leuare sitim,

Flens steterat, vasto tellus ubi sedit hiatu,
Apparent tanti quàm monumenta mali.
Tunc subito effulgens cœlo Cyllenius inquit,
O pia parce oculis, parce cæterua genis.
Iuppiter ipse, pijs desint ne manibus undæ,
Fontis eò auertit flumina grata boni.

IACOBI FANNII.

Si quenquam extinctæ moueant uirtutis honores,
Mens pia, & ingenti uita peracta fide,
Mœreat hic obitus tristes, tua fata Ioannes
Fontibone, atque uno tot bona adempta die.
Te facilem, atque pium, rectumq; fidemq; colentem,
Iura euoluentem gloria consequitur.
Ergo tibi inferias statuit bene grata iuuentus
Certatim, tumulis & pia iusta tuis.

EIVSDEM.

Fontibono bona commigrant migrante Ioanne,
Iustitia, integritas, relligio, atque fides.
Incertum, bonus, an sapiens magis, arce deorum
Iustitiæ fructus accipit, & fidei.

EIVSDEM.

Fonti boni cœtus puerorum ad busta Ioannis
Certatim flores ponit, & inferias,
Pro Sophia ingenti, pro religione, fideq;
Pro sincero animo, moribus atque bonis.
Nunc flores adhibent parui, exiguasq; corollas,
Nox faciles lusus, Pieridasq; dabunt.
Spiritus ò fœlix (aiunt) manesq; ualete:
Aeternum cœtus uos superûm altus habet.

DIRCÆI PATRIS.

Fonte bono situs h'c Sophiæ, legumq; Ioannes
Cultor, pellebant unde sitim iuuenes,
Difficiles iuris doctus dissoluere nodos,
Integer & uitæ, consilioq; bonus.
Hunc igitur lacrymis sequitur studiosa Iuuentus,
Et cineri meritas inferias peragit.
O si nunc potō lethes de flumine manes
Ex Samij redeant dogmate Pythagoræ,
Sed quia non fas est animas reuocarier, usque
Sede fluēt uiuus **FONS BONVS** elysia.

EIVS

EIVSDEM.

QUI iacet hîc, leges sanctas, & iura docebat,
 Fonte bono exortus, sed mala Parca tulit.
 Huius consilijs cedunt oracula Phœbi,
 Huic antiqua Fides, integritasq; fuit.
 Prisca huic relligio, probitas huic rara, mouere
 Sed potuit Virtus inuida, Fata nihil.

EIVSDEM.

Fons bonus hic aret, fluxit qui clarior olim,
 Dum sapida Iuuenum corda rigauit aqua.
 Nunc fluit Elysia sedis per amœna uireta,
 Iuris ut extinguat turba beata sitim.

EIVSDEM.

Dum Rex umbrarum lustrat sua regna, peritos
 Iuris perpaucos inuenit Elysio.
 Fonti bonum extemplo acciri iubet ille Ioannem,
 Antiqua insignem relligione uirum.
 Nunc celebris discit uitas, & crimina iudex,
 Non ibi sat Minos, nec Rhadamanthus erat.

INCERTI AUCTORIS.

Fons fuit hic bonus, exhausto nam è fonte liquore
Exiliens rursus largior unda fluit.
Vberior quondam Patriæ procul arua rigabat,
Omnibus & licuit sumere, fontis aquas,
At nunc sydereis acceptus sedibus, imas
Vsque tamen terras, & rigat usque polum.

INCERTI AUCTORIS.

Fontiboni eximias vos laudes dicite uates,
Mi tenui hæc liceat fundere uerba sono.
Fons bonus hic fluxit, melior post fata resurgit,
Tunc hominum, superum nunc leuat ille sitim.

INCERTI AUCTORIS.

Exhausti fontis Vatum dum turba liquores
Deflet, & innumeris uult reparare modis,
Phœbus ait Vates (moneo uos) rumpite uocem,
Tam graue nam noster uix chorus audet opus.

INCERTI AUCTORIS.

EXhaustum fontem lugent heu pascua Iuli,
 Hinc torpent amnes, hinc riget omnis ager.
 Quod si fons idem nostras reuocetur ad oras,
 Nec torpent amnes, nec riget ullus ager.

M. ANTONII FIDUCII.

Restitit haud (ut uos male creditis) arida fontis,
 Lympham agit undantem uena perennis adhuc.
 Sed largos dudum nobis quæ præbuit haustus,
 Et summam irriguo gurgite lambit humum:
 Nunc fluit ad manes cæcis epota cauernis,
 Mox pleno superis fonte bibenda etiam.
 O' fontis laudem egregiam, te humoribus expers
 Luget terra, fouet Ditis, olympus auet.

EIVSDEM.

Gorgoneæ sileat Phocis miracula lymphæ.
 Notior hîc miro uena liquore salit.
 Illa nisi sitientem aliquem non concitat, iste
 Trudit & inuitis carmina fons animis.

BERNARDINI DECANI.

P Astores teneras procul hinc arcete capellas,
Ne pereant uē fame, ne pereant uē siti.
Fonte bono extincto non tellus Dædala flores,
Non fert lanigero pabula læta gregi.
Mœret ager, mœrent syluæ, & formosus Apollo
Insolito Eois lumine surgit aquis.
At uos, queis licuit dulces haurire liquores,
Et niueos uitreo fonte lauare greges,
Officij hoc memores incidite marmore carmen:
Fons olim hic fluxit rectare, & ambrosia.

EIVSDEM.

F Ontiboni angusta cineres clauduntur in urna,
Ast animus campis gaudet in Elysij.

PETRI GRYPEI.

T E licet abstulerit fusca Deus arbiter Aulæ,
Non tamen æternum sustulit ille decus,
Quin tua coelicolis reddatur fama superstes,
Vivat & astriferi nomen in arce poli:

7
Cum bene iustarum seruasti dogmata legum ,
Ostendens artem , consiliumq; pium .
Quò fit , ut egregijs decorent te laudibus omnes ,
Pæstanisq; ornent mœsta sepulcra rosis .

BENEVENUTI HERMINII.

Corpus humo tegitur , mens fulget candida cœlo ,
Sic fruitur uoto Fons bonus ecce suo .

INCERTI AUCTORIS.

Heu quibus , heu quantis urbem mœroribus implet
Tam cari capitis deficiens oculus .
Vnde iacent uiduæ leges , iacet inconsulta
Iustitia , orba fides , urbem agedum ange dolor .

VINCENTII IVSTI.

Pallentes uiolæ , lilia candida ,
Vos cultæ salices Fons bonus aruit ,
Intonsi nemoris Fons Decus inclytum
Flete , nam simul
Quæ uos Nympha manu candida legerat ,

Vt sertum nitidum conderet, heu procul
Hinc astræa pedem cum gemitu tulit,
Ingens heu dolor,
Qui uos tam placidi margine gurgitis
Fouebat uiolæ, lilia candida, &
Vos cultæ salices, hinc cito languidæ
Aret Fons bonus.

IO ANNIS CABALL. COR.

monensis Elegia.

IN tenebris patriam linquis, luctuq; sepultam,
Dum mortem properat Fons bone Parca tibi.
Nam tecum pietas, tecum probitasq;, fidesq;.
Et periit recti quicquid in orbe fuit.
Hinc Vrbs flebilibus complet caua saxa querelis
Exitium repetens corde tremante tuum,
Et turri Nymphæ muscosi in margine fontis
Nescio quid tristi Flebile uoce gemunt.
Tempora ferali Pallas redimita cupressum
Dicitur æternos increpuisse Deos,
Te quia lethæa florente ætate peremptum
Compulerit Stygios puppe subire lacus,
Astræa amq; tuo immaturo in funere fama est
Auditam querulos ingeminare sonos.

Denique quis duplici non planxit pectora palma?

Quis non dissecuit ungue rigente genas?

Tu tamen, o possim tantum perferre dolorem.

Huc, unde excessisti, non rediturus obis.

Vel tu uixisses, uel si te Fata trahebant,

Nec poterant uitæ longius ire dies,

Vnà debuimus tecum decedere cuncti,

Ne sine te nobis uitæue, morsue foret.

Sed neque es extinctus, nanque inter sydera fulges,

Et uiuit nostro nomen in orbe tuum.

Attamen ingemimus, nec quod tua gaudia cordi

Non sint, sed quod non nos quoque mors rapuit.

At tu, qui è coelo sublimis despicias orbem,

Et iam Diuino Numine cuncta uides,

Respice, & Vrbis quanta celebret tua funera pompa

Cerne, & te quanta cum pietate colat.

Flore nouo exornat tumulum, uiolaq; coronat,

Et cinerem lacrymis fundit & ossa pijs.

Mascula thura focis, Arabumq; adolentur odores,

Assyria & siquid mollius arua ferunt.

Ad bustum pia facta tuum, laudesq; canuntur,

Et scriptum de te Marmora carmen habent.

Terra sit exiguo cineri semper leuis, at tu

Aeternum foelix Fons bone aue, atque Vale.

EIVSDEM.

Dum bonus immenso Fons fluxit in orbe, uirorum
Lucidulus puris corda rigauit aquis
At nunc ante diem è terris sublatus ad Astra,
Nectareo fundit corda liquore Deum.
Nectare mutari lympham laus rara, sed ipsum
Est hominem fieri rarior Hercle Deum.

EIVSDEM.

Cum circumfusas animam exhalaret in auras
Fons bonus, & iam mens scandesceret ad superos,
Astræa insontes manibus lamata capillos,
Non sine, non sine me Fons bone abibis, ait.
Dixerat, è nostro confestim euanuit orbe
Ad Cœlum Fontem Diua secuta bonum.

EIVSDEM.

Dignum Fonte bono uos Musæ dicite carmen,
Nos demus Flores, nos lacrymas tumulo.
Iurisconsulto iacet hîc consultior omni
Balde tua uenia, Barthole pace tua.

EIVS

EIVSDEM.

Has lacrymas , gemitusq; tibi dat mœstus Iolas ,
 Quando aliud , quod det , nil sibi iam superest .
 Nam certè te tam properè pereunte , relictum
 Est sibi nil aliud , quàm lacrymæ , & gemitus .

EIVSDEM.

Fontibonus loquitur .

Qui tumulum sortem nostram miseratus ad istum
 Fata gemis fletu nostra iuvante nihil ;
 Ne manes , ne læde precor , sic in tua vota
 Perpetuo faciles experiare Deos .

EIVSDEM.

Duiolas tumulo pubes , lacrymis ego fontem
 Irroro exhaustum nocte dieq; meis .
 Illud tu tantum , nec coeptum desere , donec
 Pallidulæ surgant è tumulo uiolæ .
 Hoc ego item tantum , nec coeptum desero , donec
 Prosilat fisis Fons novus è lacrymis .

EIVSDEM.

*V*iator ad tumulum.

Quid tegis hîc? fontem, cur non fluit? aruit, est nê
Fons bonus hîc, quem gens Iulia plorat? Idem.
Quis calor exhausit? Phœbi, quid nam improbe Phœbe,
Nostros quid fontes improbe Phœbe rapis?

EIVSDEM.

Fontibonum ne flete boni, ne flete sodales,
Non ille, ut male uos creditis, interiit;
Sed sanctam posito mortali corpore cœpit
Aeternis uitam uiuere cum Superis.
Imò igitur gaudete boni, gaudete sodales,
Lætitiâq; animos exhilarate noua.
Nanque ante hîc tantum moriturus uixerat, at nunc
Immortalis & hîc uiuit, & ante Deos.

EIVSDEM.

AD uacuum comites quid fontè quæritis alueum?
Sidereas petiit, uenerat unde, domos,

*Ingens nunc flumen paruo pro fonte, fluitq;
Dulci pro lympba nectar, & ambrosia.*

EVSDEM. AD FRAN. MAN.

Morte sua in luctu patriam cum cerneret atro
Fons bonus, & uariè corda dolere uirum;
Statim poenituit nos deseruisse, sed ipsi
Huc dedit, unde abiit, posse redire Deus.
At quia non poterat solito sine corpore cerni,
Vixit in ingenio Mantica docte tuo.
Quæq; illi fuit ante obitum Doctrina, Decusq;
Permanet, & probitas, & sine labe fides.

*EIVSDEM. AD RICAR.
dum Commaulum.*

TAndem querelis optime
Ricarde ponatur modus.
Fletum satis iam, Scilicet
Cunctis manus mors inijcit,
Nec anteponit pauperi
Regem superbum Willico.

EIVSDEM.

AD hunc qui tumultum uenit *V*iator,
 Nec genas lacrymis refert madentes,
 Hunc credam silices habere corde,
 Hunc non ingemere, aut dolere posse,
 Si fractus Styge sorbeatur orbis.

EIVSDEM.

F	<i>A</i> ta Fons bone te impia abstulerun	T
A	nte, quam foret hora mortis, at t	V
M	ortem nil metuens Deorum in aul	A
A	urata Superis beatus astra	S
P	rocul nos dubiæ caduca uitt	Ae
E	rrantes sequimur, scelesti done	C
R	umpat stamina nostra parca, & æst	V
D	e mente huc Stygium furens ferat fe	L
V	erum te sine lustra ferre mult	A
R	elictis facile haud erit, quiete	M
A	bsque te haud reperimus, unde coet	V
B	enigno lacrymante, risus exu	L
I	n loca externa priscus hinc abiui	T
T	ecta non petiturus inde nostr	A.

EIVSDEM RETROGRADI.¹¹

Sollicitat tua mors cunctos, sed pectora nostra
Credere si fas est, Fons bone dilacerat.

EIVSDEM RETROGRADI
in suum genus, reciproce.

Astra petis, linquis dum terras, aurea foelix,
Tot bona pro nece dant Fons bone coëlicolæ.

EIVSDEM ALTERIVS FOR-
mæ Tumulus loquitur.

Sacros mole premo manes hac deueneranda,
Deueneranda hac manes premo mole Sacros.

EIVSDEM ANGVINEI DIRECTI.

Pierides, Pallas, Charites, Aëtræa, Napææ,
Concinite, humecta, fundite, tunde, date,
Fontibonum, cineres, suspiria, pectora, flores,
Carminibus, lacrymis, corde, manu, calathis.

DIRCAEI FILII.

VOs, quibus exhaurire bono de fonte licebat
Lymphas, atque auido pellere corde sitim,
Flete simul, bonus ecce aret fons, fons bonus ille,
Quo nihil aut fuerat dulcius, aut melius.
Flete diu, & lacrymis cineres implete sepultos,
Ut rursus sicco è fonte resurgat aqua.

ANTONII SABBATINI.

Postera dum eximios celebrabunt sæcula foetus
Balde tui ingenij, Barthole siue tui;
Tu quoque Iuliadum specimen laudabere fama
Aequa, his uel fies dignus honore magis.
Quicquid enim Charites laudis tribuere duobus,
Fontibone, hoc uni fata dedere tibi.

EIVSDEM.

VT fratrem Idææ quondam fleuere sorores
Troilon, infœlix Antilochumq; senex:
Sic modo te amissum deflet studiosa iuuentus
Gloria Iulæi FONSBONE rara soli.

IOANNIS COMINI.

O Fons clarior omnibus ,
 O fons lucidulis roribus integer ,
 O fons optime fontium ,
 Irrorant placido nuncubi tramite
 Lymphæ ? queis super irrigas
 Oplens cuncta rosis sparsus odoribus .
 Quò nam tendit iter liquor ?
 Quo depressa siti pectora frigeras .
 Quisnam feruor Apollinis
 Casu præcipiti sub phaëtontidis ,
 Vel quæ bruma rigens gelu
 Insesto , ut Scythiæ sub regionibus ,
 Te subtraxit ab alueo ?
 Te campi Elysi , te retinent loca
 Tantis digna liquoribus .
 Felices animæ , quæ loca possident ,
 Te circum Choreas agunt ,
 Necnon præ nimia lætitia fremunt ,
 Cantantes tibi carmina ,
 Texentesq; rosis ferta decentibus .
 Nos uerò ad sinus aridos
 Stantes languiduli quærimus abditum ,

*Et multum lacrymis solum
Roramus, lacrymis fons itaque bonus
Pleno adlabitur alueo.*

INCERTI AUCTORIS.

FONS BONVS *hic olim nitidis uberrimus undis,
Cuius miro haustu quilibet alta sapit,
Arui beu, fallor, sublimia ad astra recessit
Exiliens, ortum duxerat unde liquor.
Quod si per terras iam lacteus iste fluebat,
Nunc cœlo grati Nectaris auget opus.*

EIVSDEM.

FONS Iuris, Fons ille sacer reuocatur ad *Astra,*
Nunc factus uero est nomine, reque bonus.

EIVSDEM.

VOS ò Thespiadum choro, & parente
Phœbo progeniti, Linoque, & Orphæ
Nihil dissimiles, & ad Caballi
Vndas aligeri iugo in supremo

Educti,

Educti , altiloqui graues poetæ ,
 Vos inquam altiloqui graues Poetæ ,
 Dignum Fontebono , bonisq; Musis
 Carmen dicite , quod male urat Indos ,
 Vrat Hesperios , feratq; uestrum
 Nomen sidera ad usque gloriosum .
 Contra nos humiles leues Poetæ
 Præ uobis , homines parumq; naris
 Emunctæ , scioli , quibus negatum est
 Versus fundere largiore uena
 Excultos , lepidos , & elegantes .
 Conticebimus abditi in tenebris ,
 Ausi nil strepere anseres olores
 Inter , qui feriunt Polum canendo .
 Rare totum onus hoc renunciamus
 Vobis altiloqui graues Poetæ ,
 Fontem siue bonum bono scatentem
 Humore in superos referre uultis ,
 Seu quid grandius inuenitur orbe
 Toto , quod uideatur esse dignum
 Et uestro ingenio , & lepore uestro ,
 Vt uos uos sciat optimos Poetas
 Mundus , nec putet optimos Poetas
 Præter uos , reliquos ineptiarum

Cantores, humiles, leues poetas
Dicat, Iureq; pessimos Poetas.

ALEXANDRI PONTONI.

UT nostram tetigit fontem, nouitq; liquorem,
Hoc est Nectar ait Iuppiter, & rapuit.

FRATRIS AVGVSTI STAI.

FONS cadit in fontem, bonus influit in meliorem,
Mors uitam, umbra Polum, Riuius Oceanum.

EIVSDEM.

SIC uiuo ualeas fonti coniungere fontem
FONSBONE, fonte bono cur pereunt latices?

INCERTI AVCTORIS, FONS
ad uiatorem bibere uolentem.

NON lymphæ ne tange precor, ne tange uiator,
Sunt lacrymæ, lacrymas uis bibere ipse meas?

EIVSDEM.

Quem fuerant homines mirati sæpe loquentem,
Nunc stupet eloquio turba Beata Deum.

INCERTI AUCTORIS.

Telacrymas pereunte damus, lux candida nanque
Fosbone Iuliadum te pereunte, perit.

INCERTI AUCTORIS.

Cædite sic tumultum uates, hîc conditur urbis
Fama, decus, probitas, religio, atque fides.
Sed quidnam tot opus uerbis? hæc scribite tantum,
Exiguo hoc situs est Fonsbonus in tumulo.
Nam cum Fontebono unà dicitur urbis, & orbis
Fama, decus, probitas, religio, atque fides.

DI M. VICENZO DIRCEO,
SONETTO.

SOglion tal' hor da qualche largo fonte
Risorger chiari, dolci, & freschi riui,
Che mormorando limpidetti, & uiui
Cadono giu d'un colle, o giu d'un monte.
Ma quando'l Sol ci stà più sopra'l fronte,
La terra ardendo ne i calori estiuui,
Restan di grati humori i fonti priui,
Et non son più l'acque famose, & conte.
Questo buon fonte hauea per tutto sparsi
Di bontade, & ualor i riui suoi
Ne i caldi petti di uirtute accesi.
Ma'l sommo Sol, mentre l'hà tolto à noi,
Che semo homai di sete asciutti, & arsi,
Hà fatte sue uirtuti più palesi.

DI M. PIETRO ARRIGONE.¹⁵ S.

QVando giungendo al destinato segno
Drizzò tutti ad un fine i pensier sui
Quel, c'hor piangete, & sali'n grembo allui,
Che la su'l tien per pretioso pegno,
Conobbe'l mondo all'hor, ch'ei n'era indegno,
Che quà giuso fra noi stess'egli, à cui
Tanta gratia largita hauea colui,
Che pel nostro peccar morì sul legno;
Onde bagnando'l sen pria si giocondo
S'udi dir con mestissime parole,
Spento'l primo ualor, qual fia'l secondo?
Ma gli Angeli con uoci e rade e sole
Leuando ogn'altro suo terreno pondo,
Lieto'l locar nelle celesti scole.

DEL CAB. MADRIALE.

IN ripa al Natisone
Sospirando dicea queste parole
Il Nordio, & con pietà fermaua il sole:
Da che'l gran Fontebuono
Noi qui lasciando è gito all'altra uita,
Oscuri i giorni sono,
E'n un momento è ogni beltà sparita,
Ne la terra uestita
Di mille almi color serua, ma suole
Produr cardi aspri in uece di uiole.

DEL MEDESIMO
STANZA.

MEntre i dolenti figli con la cara
Madre spargean di pianto un largo rio:
Con pietà à loro inusitata & rara
Si uolse il Fontebuon', & disse à Dio,
Voi mi riuederete sù nel Para,
Ma dir non potè diso, che morio;
Onde l'Alma già fuor di caldo & gelo
Subito ascese immacolata in Cielo.

16

DI M. VIRGINIO BOCCASSO.

L'Alma, che già altamente albergò in terra,
(Quel, c'hauea' l' secol nostro in se piu degno)
S'è partita da noi uerso quel Regno,
Ch' à gran parte di noi si chiude & serra:
Ne teme ella, che' l' tempo edace à terra
Getti ciò, che uiuendo oprò l' ingegno,
Che per sempre serà qui norma, & segno
Di tutto quel, ch' à lungo andar s' atterra.
Congiurato pianeta, dure uoglie,
Che n' hanno in alto mar tratti dal Porto,
Sendo' l' nostro bel lume hoggi sparito.
Giaceno qui le sue corporee spoglie,
Et esso uiue bench' altrui par morto,
Che glorioso al Ciel quindi è salito.

DEL MEDESIMO.

Spirto, che glorioso, & lieto torni
Doue Dio ti creò, puro o immortale,
Senza segno lasciar qui di mortale,
Si che la morte, e' l tempo se ne scorni.
Sù nell'ottauo Ciel miri gli adorni
Pianeti congiurati al nostro male,
L'auree stelle, e' l bel Sol c'hor scende, hor sale,
Menando i lustri, gli anni, i mesi, & giorni.
Dormito hai Fontebuon ben picciol sonno
Per noi, ben che suegliata sia nel cielo
L'Alma tua santa delle membra ignuda.
Morte & fortuna più contra non ponno,
Che stracciato hai questo corporeo uelo,
Lasciandol qui, che freddo marmo il chiuda.

DEL

DEL MEDESIMO.

17

A Lma real , che nell' Empireo cielo
Sei con l' altre sant' alme elette unita ,
Ecco , che ritornata , ond' eri uscita
Nulla pauenti homai caldo , ne gelo .
Ma noi cangiando andiamo il uiso , e' l pelo
Più per tempo dal dì , ch' alleggerita
De l' incarco terreno , à miglior uita
Salisti qui lasciando il mortal uelo .
Vita mortal , ch' altro di noi non resta .
Che polue , & ombra , & uenni guerreggiando
Di continuo fortuna in sù le porte .
Felice te , che uiua , ignuda & desta
Volasti gloriosa al Ciel sprezzando
Il tempo , la fortuna , inuidia , & morte .

DEL MEDESIMO.

L' Alma gentil , che qui alcun tempo uisse ,
Giunta all' estremo passo , & noi piangendo ,
Et sospirando si riuolse , & disse ,
Da che' l' sospirar uo'stro e' l' pianger tanto
Nulla rileua : e' l' tempo ite perdendo ,
Dhe lasciate i sospir , lasciate il pianto ;
Ne ui lagnate mai di quel ch' è forza ,
Ch' un giorno fia , fia pur per tempo o tardi ,
Ch' ogn' un lasciar uerde , o matura scorza
Morte constringe , & nulla ual , che tardi .

D'INCERTO AUTTORE STAN
ZA ANGVINEA.

L' Ornamento , il splendore , la bontade ,
D' Vdine , della patria , del mondo ,
Ratto , troppo per tempo , in uerde etade ,
E sparito , è sepolto , è gita al fondo ,
Con le Gratie , con Palla , con A'strea ,
Sacre , celeste , di giustitia Dea .

18
D'INCERTO AVTORE.

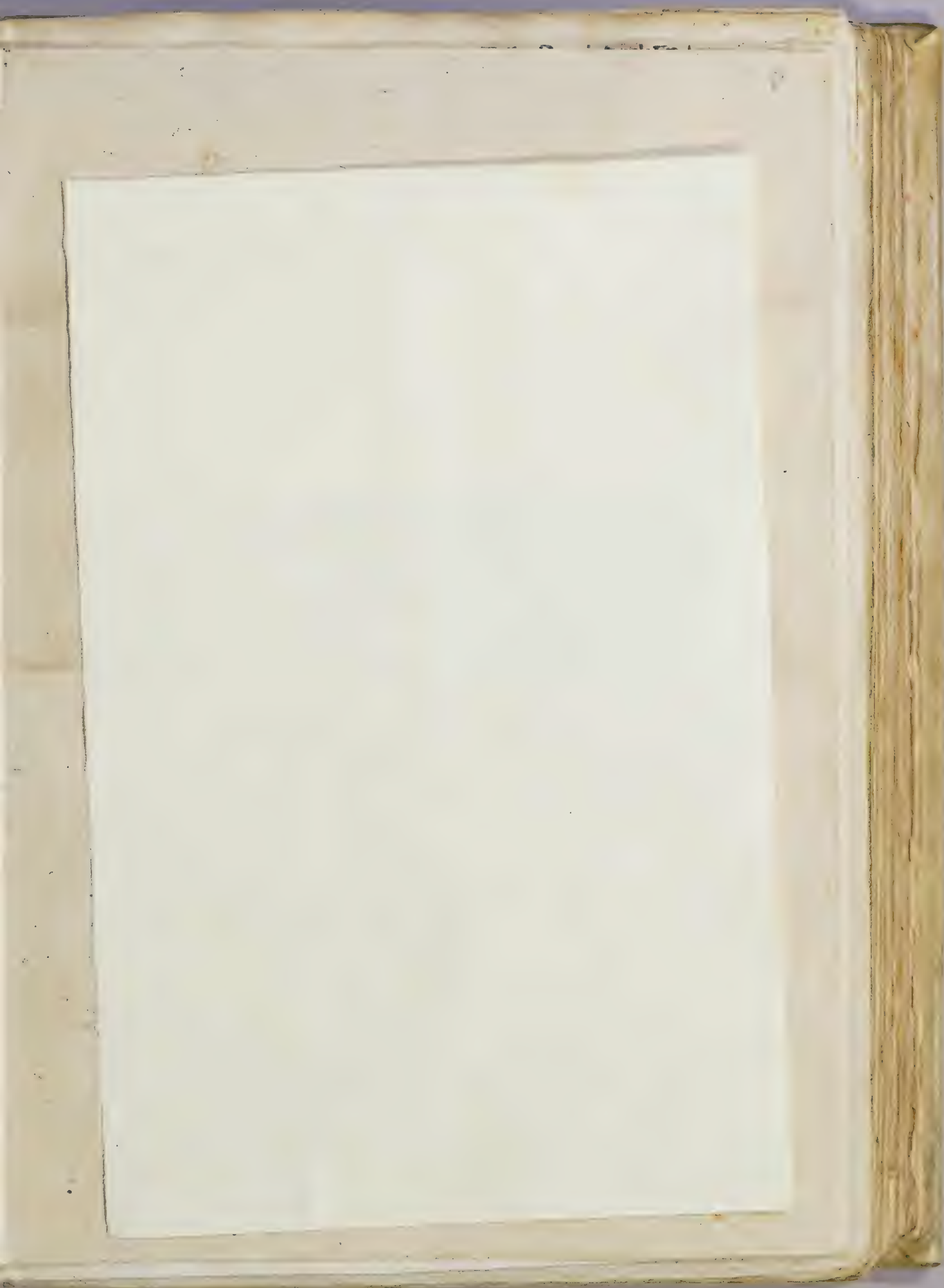
AL chiaro fonte, alla dolce, & fresc'onda
Pongasi per sepolcro Italia, & pianga
D'ogn'intorno il suo occaso empio, & ripianga
Quanto la terra cinta il mare inonda.

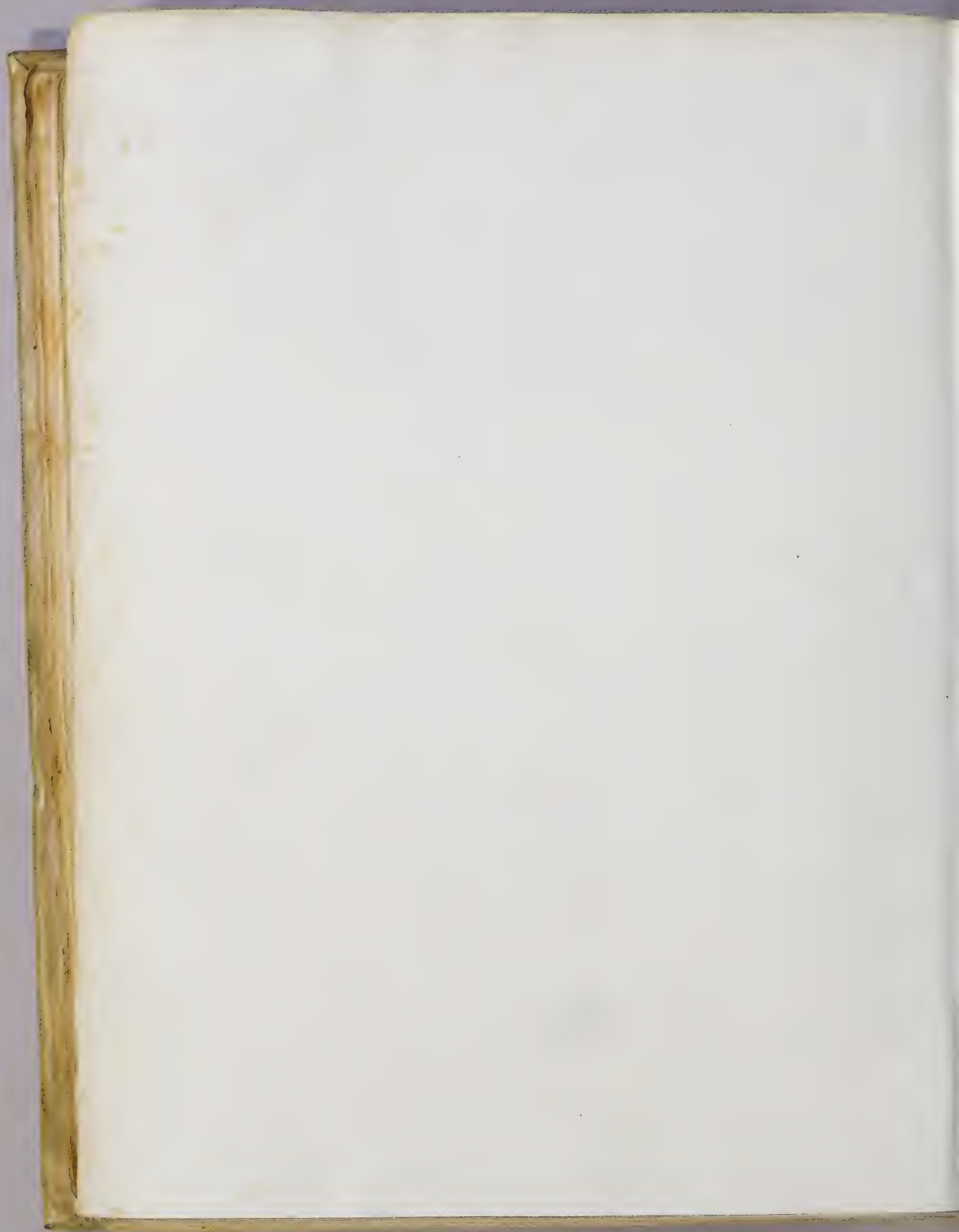
IL FINE.

VENETIIS, Ioan. Gryphius excudebat
M D LV I.

72-106-7

~~H595~~
~~N4795~~
~~V.1~~

J595
N4795
V.1

Handwritten text on a paper label, partially obscured and torn. The visible characters include "A" and "C".